

**ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΡΑΤΗ
ΚΑΙ ΤΗ ΘΑΛΕΙΑ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΕΧΝΗΣ**

1. Θάλεια: Εμείς γνωριστήκαμε και κάναμε μία έναρξη συνεργασίας με αφορμή το έργο σου που παρουσιάστηκε στο Open 13, τη διεθνή έκθεση που οργανώνεται κάθε χρόνο στο Lido της Βενετίας. Ήταν η εγκατάσταση μιας Πυραμίδας..., η οποία το 2011 παρουσιάστηκε και στη Θεσσαλονίκη στο πλαίσιο της Μπιενάλε Νέων της Μεσογείου.

Μου μίλησες για μια εγκατάσταση που ετοιμάζεις με Πυραμίδες, αλλά αυτή τη φορά σε εσωτερικό χώρο. Τι σκέφτεσαι πως θα περιλαμβάνει αυτή η εγκατάσταση;

Αλεξάνδρα: Θα σου απαντήσω αρχικά με ένα παράθεμα από κείμενο του Μπόρχες που πιστεύω πως συνοψίζει με μεταφορικό τρόπο όλα τα στοιχεία που αφορούν αυτή την εγκατάσταση.

**ΒΑΛΘΗΚΕ Ο JUDA LEON ΝΑ ΜΕΤΑΘΕΣΕΙ
ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΕ ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΦΕΡΕΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ,
Η ΠΟΡΤΑ, Η ΗΧΩ, Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ, ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ...**

Με έναν τρόπο πρόθεσή μου είναι να παραχθεί ένα παιγνιώδες και ταυτόχρονα κρυπτικό σύμπαν, να δομηθούν κρύπτες, όπου θα ταξινομούνται οικοδομήματα/βωμοί και εντυπώσεις από το προσωπικό ιδιόλεκτο ενός "ενορατικού channeling", σαν σε μία αόρατη διάσταση, η οποία εκκινεί διαδικασίες χαλάρωσης, ώστε να εναρμονιστούν οι εσωτερικές αντίρροπες δυνάμεις.

Θα τολμούσα να μιλήσω για μια εικαστική κατάθεση της σχεδόν αρχιτεκτονικής διάστασης των αισθήσεων και παραισθήσεων του καλλιτέχνη, μέσα σε έναν περίκλειστο χώρο διαλογισμού, που αποκαλύπτει την έννοια του παραδείσου.

Πυραμίδες εννών "μαγνητικού" υλικού, τοποθετημένες σε διάταξη αναβαθμών: "ΟΠΩΣ ΕΠΑΝΩ ΕΤΣΙ ΚΑΙ ΚΑΤΩ", ακόμη μυστικές κιβωτοί με χαρτογραφήσεις από σκόνες σπρέι και αποτυπώματα άνθρακα, που καθρεφτίζουν φασματικές μορφές, ή περιγράφουν χωροχρονικές διαδρομές για το "ΔΙΑΜΑΝΤΕΝΙΟ ΔΡΟΜΟ" των Λάμα.

Ενεργειακές δίνες, σαν "δέντρα ζωής" και κρεμαστοί ονειροπομποί, αναπαράγουν χρωματικές διαβαθμίσεις της αύρας, ενώ η αφή, ακόμη και η ανάσα ενεργοποιούν ένα σύστημα που διαχέει ευχές, προκαλώντας θεραπευτικές δονήσεις. Η γενική αίσθηση θα ήθελα να είναι αυτή της γέννησης του φωτός μέσα σε σκοτάδι, το οποίο εμπεριέχει εκατοντάδες μικρό-σύμπαντα, ανάλογα με αυτά που προκαλούν τα φιλοσοφικά αρχέτυπα σε θεωρητικό επίπεδο.

2. Θάλεια: Η απάντησή σου περιελάμβανε τη συγκίνηση ή μάλλον τη ροπή σου σε συστήματα σκέψης που ανακινούν κρυπτικό λόγο, εσωτερισμούς παντός τύπου. Τοποθέτησες λίγο πιο αναλυτικά πάνω σε αυτά τα ζητήματα, τα οποία φαίνεται να είναι κυρίαρχα στη δουλειά σου.

Αλεξάνδρα: Θα αναφέρω ένα παράθεμα οντολογικής τάξεως και πάλι από τον Μπόρχες: **Ο ΔΡΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ... Η ΛΙΘΟΣ**, ένα άλλο από τις Αόρατες Πόλεις του Ίταλο Καλβίνο:

... ΣΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΟΠΩΣ ΣΤΑ ΟΝΕΙΡΑ: Ο,ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟ ΝΑ ΦΑΝΤΑΣΤΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟ ΟΝΕΙΡΕΥΤΕΙ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΙΟ ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΟ ΟΝΕΙΡΟ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΓΡΙΦΟΣ ΠΟΥ ΚΡΥΒΕΙ ΜΙΑ ΕΠΙΘΥΜΙΑ, Ή ΤΟ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟ ΤΗΣ, ΜΙΑ ΕΥΦΟΡΙΑ... ΠΑΡΟΤΙ ΤΟ ΝΗΜΑ ΠΟΥ ΤΙΣ ΣΥΝΔΕΕΙ ΕΙΝΑΙ ΜΥΣΤΙΚΟ, ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΛΟΓΟΙ, ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΠΕΙΣΤΙΚΕΣ, ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΠΡΑΓΜΑ ΚΡΥΒΕΙ ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΛΛΟ ΠΡΑΓΜΑ, και ένα τρίτο από τον Πλάτωνα στο Φαίδρο... **ΝΥΝ ΔΕ ΤΑ ΜΕΓΙΣΤΑ ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ΗΜΙΝ ΓΙΓΝΕΤΑΙ ΔΙΑ ΜΑΝΙΑΣ, ΘΕΙΑ ΜΕΝΤΟΙ ΔΟΣΕΙ ΔΙΔΟΜΕΝΗΣ.**

Και στα τρία αυτά παραθέματα προσδιορίζεται με αλληγορικό τρόπο η δημιουργική διαδικασία, που έρχεται να αντιπαρατεθεί στο φόβο του θανάτου και στη θνητότητα. Η ζωγραφική ή η γλυπτική εργασία δεν αποτελούν παρά πράξεις που "πατούν" σε ίχνη απόκρυφου λόγου, ώστε να ξερκίσουν με την πρακτική τους τις φοβίες και να προστατεύουν από τους εφιάλτες. Κάτι σαν τις πρακτικές Λατρείας που βλέπουμε να συνοδεύουν την Πίστη στις διαφορετικές της εκδοχές μέσα στους αιώνες. Ο άνθρωπος, ως δημιουργός, μοιάζει να λειτουργεί στον κοσμικό άξονα, ανάμεσα σε γη και ουρανό, ασκώντας με την τέχνη του ένα είδος αποκάλυψης ανάλογης με τη μαντική. Πρόκειται για μια προσέγγιση μυστηρίου όπως αυτή περιγράφεται μέσα από τις εικόνες της μεγάλης Αρκάνας, εικόνες οι οποίες μεταφέρουν την κρυφή γλώσσα του ασυνειδήτου.

3.Θάλεια: Θα σου θυμίσω τη συνεργασία μας σε μία performance που πραγματοποιήθηκε στη γκαλερί "Τεχνοχώρος", στην Αθήνα. Το βασικό στοιχείο σε αυτή τη δράση προκαλούσε ένα "διαλογιστικό χάσιμο" μέσα από μια επικοινωνία που έδινε βαρύτητα στο ρυθμό της γλώσσας, ως συστήματος φωνών, θορύβων, αρμονίας και μουσικότητας. Μια δράση που λειτούργησε ιδιαίτερα απελευθερωτικά. Αυτή τη φορά σκέφτεσαι να κάνεις χρήση του ήχου παράλληλα με το καθαρά εικαστικό μέρος;

Αλεξάνδρα: Κατά κάποιον τρόπο θα έλεγα ναι, γιατί ο ήχος λειτουργεί αναγκαστικά ως συμπλήρωμα, παραπλήρωμα, ή απότοκο της εικαστικής κατάθεσης. Όταν κάποιος βρεθεί στο συσκοτισμένο κλιμακωτό σύμπαν με τις κρύπτες, του προκαλείται μια σειρά από περιοδικές "αντηχήσεις" που παραπέμπουν σε ένα είδος πνευματικής φωνής/παρουσίας, άμεσα έκδηλης, σαν μια φωταυγή έκρηξη, με ηχώ και πυρ. Δεν πρόκειται βέβαια για μια ενίσχυση ή αντήχηση ήχου, αλλά για μια ανασύνθεση παράλληλων δράσεων. Η αντίληψη του ήχου βασίζεται μάλλον στην επιλεκτική πορεία του επισκέπτη, καθώς αυτός κινείται ανάμεσα στα "μυστικά" περάσματα. Ακόμη αυτή η αίσθηση του ήχου έχει σχέση με το τυχαίο και με ό,τι ο Jung ονόμαζε synchronicity.

Φαίνεται κάποιο συγκεκριμένο, αλλά όχι άμεσα ορατό σημείο να αφυπνίζει την ψυχική ετοιμότητα, προκαλώντας ηχητική ή μουσική αντίληψη.

4. Θάλεια: Θυμήσου τίτλους έργων ή δράσεών σου, οι οποίοι συμπληρώνουν τις εικαστικές σου προτάσεις.

Αλεξάνδρα: "Gardens and Mirrors", "Pnoes", "Transits", "Dreamcatchers", "Trees of Life", "Hermetic Book", "Equilibrium", "EX-EL-IX-I-S"

Τους ανακατατάσσω, ώστε να οργανωθεί μια διαδρομή... εντός του κήπου, με βηματισμό EXELIXIS

5.Θάλεια: Μια γεωμετρική φόρμα είναι από μόνη της σύμβολο. Παράγει αισθήσεις και ιδέες, παρόμοια με τις θεοσοφικές αντιλήψεις του Mondrian, το πνευματικό συντακτικό σχημάτων, χρωμάτων και αύρας κατά Kandinsky, ή τα αρχετυπικά μοτίβα που συναντούμε στις primitive arts. Πώς συνδιαλέγεσαι με αυτά τα διαχρονικά, κοσμολογικά συστήματα σκέψης;

Αλεξάνδρα: Όλα τα σχήματα που χρησιμοποίησα συνθέτουν τη ΜΗΤΡΑ-FLOWER OF LIFE, τα οποία καθώς διασπώνται σχηματίζουν νέα συμπλέγματα, αλληλένδετα μεταξύ τους, μέσω των αισθήσεων.

Οριζόντιες και κάθετες ορίζουν τη ροή της ύλης και του πνεύματος και είναι αυτοί οι άξονες που καθορίζουν την ενεργειακή τοποθέτηση των σωμάτων στο χώρο της μύησης, ώστε να συντελείται η "πρωταρχική" αρμονία, η δύναμη, η ηρεμία, η θεραπευτική ροή.

Τα τετράγωνα, αλλά κυρίως οι κύκλοι και οι σπείρες αποτελούν το ρυθμό ανακύκλωσης της ενέργειας.

Το προσωρινό/εφήμερο στήσιμο στη διάρκεια ενός μηνός παραπέμπει σε Μάνταλα που μορφοποιείται και μετά καταστρέφεται...

6.Θάλεια: Τι σχέση έχει η δουλειά σου με την άποψη: να είναι κανείς παρών στο συγκεκριμένο χώρο και χρόνο, σαν την εμπειρία του ZEN, το εδώ και τώρα του ZEN;

Αλεξάνδρα: Σε τόπο όπου ρέει άφθονη ενέργεια, "φύονται" σημεία, πύλες που συνδέουν με διαδραστικό τρόπο τις χωροχρονικές πραγματικότητες των προσώπων στο παρόν.

Ένα τελετουργικό σε φυσικό χώρο διάσπαρτο με "Δέντρα Ζωής" είναι σαν μια προέκταση παραδείσου.

Η έγγραφη κατάθεση της στιγμιαίας επιθυμίας στο "Ακασικό" αρχείο του σύμπαντος διαπερνά σαν πνοή τα "Δέντρα Ζωής", μετατρέποντάς τα σε πηγή ενέργειας επίγειου παραδείσου.

Η αναδημιουργία του κόσμου στη στιγμή από τον καλλιτέχνη και η διαφυγή του στον παράδεισο, καθώς αυτός αναδύεται εκ του μηδενός, προσφέρει μοναδική ευφορία και είσπραξη ηδονής. Και όπως είπε και ο Χάξλεϋ στις "Πύλες της αντίληψης": **ΣΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟ ΣΕ ΕΚΕΙΝΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ, ΕΙΔΕ ΕΝΑ ΠΛΗΘΟΣ ΑΠΟ ΑΣΤΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΑΛΛΟ ΠΟΥ ΕΜΟΙΑΖΕ ΜΕ ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΑΠΟ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟ ΓΥΑΛΙ. ΥΣΤΕΡΑ ΗΡΘΑΝ ΕΥΘΡΑΥΣΤΑ ΠΛΩΤΑ ΣΤΡΩΜΑΤΑ ΧΡΩΜΑΤΩΝ. ΚΑΙ ΑΥΤΑ ΕΚΤΟΠΙΣΤΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΤΟΜΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΑΜΕΤΡΗΤΩΝ ΣΗΜΕΙΩΝ ΛΕΥΚΟΥ ΦΩΤΟΣ, ΠΟΥ ΑΙΩΡΟΥΝΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΟΠΤΙΚΟ ΠΕΔΙΟ..**

7.Θάλεια: Δώσε μου ένα στίγμα της δικής σου εκδοχής της "ελληνικότητας", ως τρόπου βίου, δηλαδή πολιτισμού. Είναι φιλοσοφική, είναι τελετουργική, είναι κομμάτι του παγκόσμιου πολιτισμού που αναφέρεται στην εμπειρία ανάγνωσης του Κ(κ)όσμου;...

Αλεξάνδρα: Η "Ελληνικότητα" για μένα αποτελεί το εμπειρικό βήμα μέσα από το εικαστικό τελετουργικό, που επαναφέρει κατά κάποιον τρόπο την άποψη του Ηράκλειτου για τον ενθουσιασμό και την κατάκτηση.

"Ελληνικότητα", πιστεύω πως σημαίνει επίσης τη σύνδεση των ανθρώπων με τις "Θείες Δυνάμεις" και το "Συμπαντικό Νου".

Ακόμη την ταύτιση του Άδη με το Διόνυσο, ή το διαλογισμό στους ποιητικούς χώρους των πυραμίδων...

"Ελληνικότητα" είναι, εν τέλει, μια αντίληψη ΕΧ-ΕΛ-Ι-Χ-ΙΣ πέραν ορίων οποιασδήποτε μορφής πίστης και εκδοχής συνόρων και περιορισμών, παρόμοια με τη λογική των αόρατων πόλεων του Καλβίνο: όπως η ΠΙΡΡΑ.. ως η αρχή της εμπειρίας, η ΑΡΜΙΛΑ.. ως συνομιλία, η ΜΟΡΙΑΝΑ.. ως φύσημα, η ΛΕΟΝΙΑ.. ως δύναμη, η ΕΥΦΗΜΙΑ.. ως γήινη αναγνώριση, η ΧΛΟΗ.. ως πέρασμα στον κήπο, η ΑΡΓΕΙΑ.. ως μεγάλη αταραξία.

8.Θάλεια: Πόσο η καλλιτεχνική σου εργασία αποτελεί στον κεντρικό της πυρήνα ένα ημερολόγιο εμπειριών;

Αλεξάνδρα: Ημερολόγια/χρονικά ταξιδίων για απομόνωση, αυτοσυγκέντρωση και ενδοσκόπηση. Επιδιώκω οι περιηγήσεις μου και οι αρκετά μακρόχρονες διαμονές μου να συμβαίνουν σε τόπους με ειδική δόνηση... Kemijärvi Lapland, Istanbul για να αναφέρω μερικά ενδεικτικά ονόματα.

Δύο τόποι σταθμοί για αυτή την τελευταία εργασία με παρέσυραν σαν επισκέπτη σε ναούς, τελετουργικά δρώμενα, νεκροταφεία, κήπους, κρύπτες, μυρωδιές, ακούσματα, αρχέγονα και σύγχρονα μουσικά όργανα.

Τα έργα που προέκυψαν επί τόπου, είναι εύλογο να έχουν έντονη την επίδραση της αύρας του φυσικού και αστικού τοπίου. Δουλεύω πάντα ιδιαίτερα την ατμόσφαιρα των έργων μου.

Τα Kemijärvi σχέδια είναι τοποθετημένα εντός κιβωτών, είναι σκοτεινά και ψυχρά, έχουν μια περιρρέουσα ερημικότητα, καθώς τα στοιχεία τους είναι αραιά τοποθετημένα στο χώρο τους, μεταφέροντας την αίσθηση του τόπου, όπου έγινε η σύλληψη ή και η ολοκλήρωσή τους.

Οι μέρες στη γη και οι νύχτες στον ουρανό είναι σαν να αλληλοκαθρεφτίζονται, γιατί η απουσία της αρκτικής νύχτας το καλοκαίρι γίνεται ιδιαίτερα αισθητή. Δουλεύω με την κίνηση, την αφή, τους αναβαθμούς, τους λαβυρίθους, τις κρύπτες, τη διαφάνεια, τη θολή επιφάνεια, το φως και τη σκιά πάνω στα σχέδια. Ο "διαμαντισμός" προέκυψε μετά από μακρόχρονη διαμονή στο Ισταμπούλ.

Τα έργα είναι ΠΝΟΕΣ, "εξατμίζονται" μαζί με το χώρο σύλληψής τους.

Είναι το Εδώ και το Τώρα, είναι η μοναδικότητα των στιγμών. Κάτι σαν την ατμόσφαιρα και το φαντασιακό του Παμούκ για την ερμηνεία του πραγματικού: **ΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΗΤΑΝ ΑΠΟ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ,ΦΑΙΝΟΤΑΝ ΝΑ ΕΧΕΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΕΙ ΑΠΟ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.ΑΝ ΗΤΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ,ΚΟΥΒΑΛΟΥΣΕ ΤΙΣ ΦΟΒΙΕΣ ΚΑΙ ΤΗ ΘΛΙΨΗ ΕΚΕΙΝΟΥ... ΤΗΝ ΠΑΡΑΤΗΡΟΥΣΑ, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΩ ΟΤΙ ΤΗΝ ΚΟΙΤΑΖΩ..ΦΟΒΟΜΟΥΝ ΟΤΙ ΘΑ ΓΙΝΟΤΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ,ΑΝ ΤΗΝ ΚΟΙΤΑΖΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ...**

Οι σπείρες κατασκευάστηκαν στη Βενετία από εμένα την ίδια με γυαλί Murano, σε ανυποψίαστο χρόνο, προ πενταετίας, μη γνωρίζοντας ακόμη τον προορισμό τους. Κάποια στιγμή ενσωματώθηκαν σε αυτήν την εγκατάσταση, σαν απαραίτητες.

Κάτοπτρα και κρύσταλλοι πολλαπλασιάστηκαν μετά από την παραμονή μου το τελευταίο καλοκαίρι στο Ισταμπούλ, μια πόλη με περίτεχνα διακοσμητικά στοιχεία, για να λειτουργήσουν ως στοιχεία διόρασης μέσα σε κρύπτες, θεραπευτικής ανάκλασης της αύρας, της προέκτασης δηλαδή των ενεργειακών κέντρων. Γίνονται όργανα αναδόμησης του κρυπτικού λόγου, είναι συμπυκνωτές ενέργειας. Περάσματα σε παράλληλα σύμπαντα, όπου το αόρατο γίνεται ορατό μέσα στον καθρέπτη της μνήμης.

9.Θάλεια: Μεταποίηση/αντιγραφή/μεταγραφή: κάπως έτσι εγώ αντιλαμβάνομαι τη συλλογική μνήμη, ως υπόβαθρο κάθε δημιουργικής πράξης. Ωστόσο πιστεύω πως το παρελθόν της τέχνης, δημιουργεί στον καλλιτέχνη μια "παράδοση", (με την πολλαπλή σημασία της λέξης), το καθήκον δηλαδή να ξαναρχίσει διαφορετικά, όχι μια στείρα επιβίωση, που είναι η υποκριτική μορφή της λήθης, αλλά την αποτελεσματική ανάκτηση, που αποτελεί την ευγενή μορφή της μνήμης. Είναι κάτι που το αποδέχεσαι; Θέλεις να το σχολιάσεις;

Αλεξάνδρα: Ο Σαμάνας που ονειροβατεί, ασκώντας ενός τύπου ενορατική πρακτική, προκειμένου να χαρτογραφήσει τα οράματά του με τη σειρά που αυτά του εμφανίζονται σαν πέπλα, είναι μια παραβολική εικόνα για τη δημιουργική πράξη και τις πηγές της. Και είναι αυτό μια δωρεά του σύμπαντος, πέραν ιστορικού χρόνου, όπου το μπλε ίντιγκο του Yves Klein, ή το "Θείο Ύδωρ" των αλχημιστών, μαζί με τους τετραγωνισμένους μικρόκοσμούς του Klee, αλλά και τις κινήσεις των ουράνιων σωμάτων, όλα, έτσι σαν επιλεκτική ενθύμηση, αποκρυπτογραφούν τα Τσάκρας. Μια δαιδαλώδης επομένως σειρά φωτοσκιάσεων και αναλαμπών, ικανών να αναπλάσουν εικόνες συλλογικής μνήμης μέσα από καθαρά ατομικά βιώματα.

10.Θάλεια: Αλεξάνδρα, πώς προσδιορίζεις τον καλλιτέχνη σήμερα;

Αλεξάνδρα: ..κάποιον για όλους και για κανέναν ταυτόχρονα. Αυτή την αντίληψη τη νοώ και διαχρονικά για τον προσδιορισμό της έννοιας καλλιτέχνης.

"Ο καλλιτέχνης κουβαλά το θάνατο πάντα μαζί του, όπως ο καλός ιερέας τη σύνοψη του" (H. Böll).

Οραματιστής, που καθώς δημιουργεί, διευρύνει τη συνείδηση του, που βλέπει πέρα από τα όρια της ύπαρξης, σαν ο θάνατος να τον διαπερνά. Ο ίδιος μετατρέπεται σε έργο (το έργο ως εαυτός). Είναι η ύλη που γίνεται ενέργεια και δε χάνεται, που παραμένει αέναη, αιωρούμενη στο επέκεινα, χωρίς την ανάγκη να επιβιώσει μέσα στο κατά κόσμο νοούμενο κοινωνικό γίγνεσθαι.

Ο σημερινός καλλιτέχνης οφείλει να είναι ένας αιρετικός πειραματιστής, που να ανοίγει πύλες σε άλλες πραγματικότητες, σαν στα παράλληλα σύμπαντα του ασυνειδήτου. Ένας μεταμορφωτής της πραγματικής ζωής των άλλων, αλλά και της δικής του. Ένας απόλυτα πιστός και αφοσιωμένος στο μονόδρομο των επιλογών του, εκδοχή "αγίου" που προσφέρει και συμπονά.

Ξεφλουδίζοντας οπτικά τις στρώσεις που καλύπτουν τις επιζωγραφισμένες επιφάνειες των έργων μου, οδηγούμαι σε μιας μορφής τεχνική διαλογισμού, για να γευτώ τη γοητεία των μεταλλικών αποχρώσεων, τους ιριδίζοντες διαμαντισμούς του μπλε και του πράσινου, με τους στροβίλους της ενέργειας που συνεχώς μεταλλάσσεται.

Τα εικαστικά, σκέφτομαι, πως ίσως είναι η τέχνη που απελευθερώνει ολοκληρωτικά και χωρίς περιορισμούς τη δημιουργική δυναμική, πολύ περισσότερο από τη συγγραφή ή τη μουσική σύνθεση... Ο W.B.YEATS, το διατύπωσε μοναδικά:..*I SEEK AN IMAGE,NOT A BOOK....I CALL TO THE MYSTERIOUS ONE WHO YET SHALL WALK THE WET SANDS BY THE EDGE OF THE STREAM AND LOOK MOST LIKE ME, BEING INDEED MY DOUBLE...*